

Mijn Geheim

A woman with brown hair, wearing a black and white striped long-sleeved shirt and blue jeans, is sitting on a large pile of cycling jerseys and gear. She is looking down at her phone in her hands. The pile of gear includes various cycling jerseys with logos like 'CECER', 'LE TORRI', 'partif', and 'Nobis Sports'. There are also some cycling shoes and pedals visible.

Het was
één grote
leugen

Bekentenissen van een
A-rijder

De klik was er meteen!
Alles over schoenen & pedalen

HOE krijg ik hem
uit dat zadel???

De tragiek van het thuisfront

13 Openhartige wielerverhalen!

Ledig Erf - Ledig Erf

MONNICKENDAM - Op het Ledig Erf in Monnickendam was het afgelopen zondag een drukte van belang. 26 wielrenners van de Utrechtse fietsclub Ledig Erf verdrongen zich er om een eenvoudig straatnaambordje. Eén van de leden had ontdekt dat er een dubbelganger was van hun thuishonk in Utrecht. Reden genoeg om via een mooie landelijke route met de wind in de rug naar Monnickendam te rijden. Na een stevige lunch bij De Zwaan ging de weg via Amsterdam terug naar de Domstad.

GEHEIME ZORGEN VAN EEN VOORZITTER

Eigenlijk wil ik er niet mee te koop fietsen. Met mijn *Zorgen* bedoel ik dan. Iedereen heeft het al moeilijk genoeg tenslotte, het zijn barre tijden. Als je zelf niet aangereken wordt op een verder inmiddels geheel leeg Zandpad dan is het wel een fietsmaatje die Godbetert een boete van 96 ekkies ontvangt omdat hij buiten de bebouwde kom van Amsterdam tijdens de tocht door het IJsselmeer netjes tegen een boom zijn blaas leegt. Nee, we hebben het al moeilijk genoeg, ondanks de natuurlijk prachtige (fiets-) zomer. Die nu toch wel voorbij is.

Maar toch...

Misschien lucht het mijn gemoed wel op, je weet maar nooit.

Neem nu die C-groep waarvan we allemaal vinden dat die in volle glorie moet herrijzen. Plannen gemaakt, mensen benaderd. Na een paar halfslachtige pogingen en een minuscuul C-groepje van anderhalve paardenkop (sorry, niet persoonlijk) is het weer gewoon A en vooral heel, heel veel B wat de klok slaat. Moet ik me daar nu zorgen over maken of niet? Ik doe het toch omdat ik denk dat we blijkbaar niet echt ontvankelijk zijn voor een nieuwe aanwinst die niet gelijk de stenen uit de straat rijdt. En dan nog iets, misschien heeft dit wel met mijn voorgaande Zorg te maken: op zondag 4 september stonden er om 13.00 heel veel fietsers, op zich niets mis mee. Echter: het waren alleen maar mannen en geen enkele vrouw! Nu is er op zich niets mis met de Man (nou ja...), ik heb zelfs enkele vrienden en kennissen die Man zijn maar ik vind persoonlijk de Vrouw toch wel heel prettig om erbij te hebben en zeker voor een fietsclub als het Ledig Erf is het toch een beetje het zout in de pap. Wat doen we als Ledig Erf fout dat er zo weinig vrouwen mee fietsen? Ze zijn toch niet allemaal en *masse* aan het koken, baren, zogen of anderszins? Is het de snelheid, de sfeer, de gesprekken onderweg? Ik heb onderweg nog nooit één seksistische grap gehoord... misschien ligt het daar wel aan!

Natuurlijk zijn er ook zaken die goed zijn gegaan tijdens deze prachtige zomer: een mooie site en dito FB-pagina, veel nieuwe gezichten op de zondag (maar komen ze ook terug, worden ze lid, vinden ze het leuk? *Zorgen...*) en natuurlijk een prachtig eindfeest op een ideale locatie. Een eindfeest dat ook een beetje zijn licht werpt op een nieuw en bijzonder seizoen, het seizoen van 2014. Dat jaar bestaat Fietsclub Ledig Erf 20 jaar.

Fietsclub Ledig Erf 20 jaar! Dat moet flink gevierd worden. Maar hoe?

Zorgen zorgen, zorgen...

HET GROENSTE STUKJE FRANKRIJK

Er zijn van die dagen dat je totaal gelukkig bent op de fiets. De bergen zijn mooi, je benen zijn goed, er zit iets in de lucht dat je boven jezelf doet uitstijgen. Maar soms keren de kansen en denk je, waar ben ik mee bezig, zat ik maar thuis achter pot en pint.

Die ochtend lachte het leven me nog toe. Eind april lekker een onverwacht weekje fietsen in de Vogezen. Na een stevig ontbijt sjoerde ik de tassen op mijn fiets en richtte mijn voorwiel naar het zuiden, de zon kwam juist boven de dennenbomen uit. Meteen aan de rand van het stadje doemde de eerste helling al op, maar die zorgde niet voor problemen. Kwestie van even de beenspieren wakker schudden. Later op de ochtend betrok de lucht. Eerst stiekem hier een wolkje, daar een wolkje, maar al gauw was de hele hemel grauw. Ach, een paar spatjes, dacht ik eerst nog, maar al gauw werd ik natter en natter.

Rustig klimmend over een lang stuk vals plat kwam ik IN de wolken te rijden. Waar ik eerst tot in Duitsland had kunnen kijken, zag ik nu nog maar een meter of tien, vijftien asfalt voor me. In de berm lagen nog plakken gore sneeuw. Geen idee hoe ver het nog was naar de col. Al voorttharkend keek ik geregeld in de greppel naast de weg. Het water liep me tegemoet. Als het met me mee stroomde was ik over de top.

Op een bepaald moment merkte ik dat het fietsen wat makkelijker ging, blijkbaar was ik de col gepasseerd. Ik zat weer onder de wolken, de afdaling werd steeds steiler en in een

grote waaier van water scheerde ik naar beneden. Er komt een moment dat het je niet meer kan schelen hoe nat je bent, je bent gewoon NAT.

Eindelijk doemde er een klein stadje op, misschien kon ik daar het einde van de bui afwachten. Het café was druk en gezellig, veel bonkige Franse boeren met rode neuzen.

Achter de bar stond een bloedmooie vrouw, die mij al gauw iets warmes te eten en te drinken gaf. Terwijl onder mijn stoel een klein meertje ontstond, tikten de kwartieren weg. Vanonder de luifel keek ik naar buiten en zag nog steeds dikke druppels in de plassen vallen. Vanonder mijn pet gluurde ik naar de bardame en bestelde maar weer eens wat lekkers. Na een uur werd dit ritueel herhaald. Ik moest denken aan mijn oude tante, tegen wie ik ooit eens klaagde over die mooie maar ook akelige Vogezen. "Je weet toch waarom dat het groenste stukje van Frankrijk is?" wees ze me terecht. Doorploeteren in de regen is één ding, maar opnieuw vertrekken vanuit een warme kroeg is teveel gevraagd. Ik gaf het op, ik had er geen zin meer in. Ik bestelde een taxi.

Geheimen
van het
snijden....

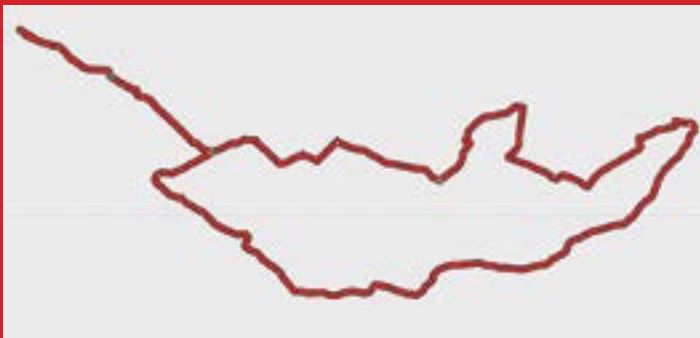
...of hoe EPS zijn intrede deed in het peloton.

De meest voorkomende vorm van snijden vindt nog steeds binnen het peloton zelf plaats (*intrapelotonair snijden* IPS). De definitie van snijden is hierbij het grootste probleem getuige een gesprek met een tot nu toe onbekend gebleven mevrouw te Zeist. Haar stelling: "Jullie wielrenners snijden allemaal". De omstandigheden en de werkelijkheid zal ik hier verder onbelicht laten, zinloos. Later bedacht ik mij dat de mevrouw in kwestie natuurlijk profetische woorden sprak, maar wist zij veel van de list en het bedrog in het peloton. Wat in deze bijdrage verder wel behandeld gaat worden is het zogeheten *Extrapelotonair Snijden* (EPS).

EPS is een bekend verschijnsel onder ervaren en minder ervaren koersdieren. De meer ervaren coureurs gebruiken EPS als manier van prepareren om fris aan de finale deel te kunnen nemen, of om bloedvorm op het terras ten toon te kunnen stellen. De minder begaafden kunnen het aanwenden om in een moment van zwakheid toch naar hun lichaam te luisteren, of toch op tijd op "de afspraak" te zijn. Voor beide categorieën geldt dat sluw en behoedzaam handelen te allen tijde de voorkeur verdient. Onopvallend afzakken, om daarna stilletjes in het zwarte gat te verdwijnen.

Er wordt nu een aantal van de meest voorkomende verschijningsvormen beschreven en wel in chronologische volgorde.

Allereerst ter referentie het zondaggrondje met haar kenmerkende Batmanoortjes of was het nou rondje Tom Poes?

Figuur 1: Rondje LE Zondag, 79.600 meter Kroeg tot Kroeg.

De eerst beschreven vorm van EPS is speciaal voor de oudere en ervaren coureur, die nog voor de prijzen gaat, zonder zich de inspanning van heuvelop te willen getroosten, een kopje koffie bij "Den Gouden Leeuw" zit er dan ook wel in. Zo, en daarna weer lekker fris op de fiets, precies op het moment dat de A-jongens de dijk opdraaien. Vermeld dient te worden dat hier meerdere uitvoeringsvormen van bestaan, afhankelijk van de toestand van de benen: pre-Ruiterberg, post-Hoogstraat en pre- of post-Hel van Leersum.

Figuur 2: De oude Vos (max 7.200 meter; 58.600 meter Kroeg tot Kroeg; 26,4% korter; bijna 100% besparing op hoogtemeters).

Een populaire vorm van afhaken en dus in ieder geval geen koersvervalsing is het pom-pompom lekker snel naar het Erf (part 1). Speciaal geschikt voor lieden die naar hun trainingsschema kijken en naar hun benen moeten luisteren. Op de Ruiterberg eerst nog even de benen van de concurrentie pijnigen om je daarna bij de afdaling al uitbollend rustig naar achteren te laten zakken en hups, in een onbewaakt ogenblik aan het einde van de afdaling fluks links af te slaan de Maarnse Grindweg op. *Iemand* moet toch de bediening op het Erf onze komst aankondigen. Meteen hierna kondigt het Linke Loetje zich aan. Speciaal voor de man of vrouw die voor zichzelf de schijn wil hooghouden, het eerste en het laatste klimmetje zitten er nog wel in...

Allerlei vormen van snijden tussen Wijk bij Duurstede en de Achterdijk bestaan ook nog, deze blijven hier verder onbesproken. Dit omdat er meerdere mogelijkheden zijn en

Figuur 3: Pompompom lekker snel naar het Erf (segment 24.200 meter; totaal 50.100 meter; 37,1% korter).

Figuur 4: Het Linke Loetje (7.100 meter; totaal 75.400 meter; 5,3% korter).

de gelosten al jaar en dag als water hun weg terug weten te vinden.

Ook het woensdagavondhalfzevenrondje (zie figuur 5) biedt mogelijkheden. Er zijn hier een aantal meer of minder gewiekste vormen van EPS (zie figuur 6).

Figuur 5: Halfzevenrondje / Wezenloze Woensdagavondrondje (Vechten tot Vechten 60.600 meter).

De mooiste en ethisch het meest verantwoord is de bovenste van de drie, deze 2.700 meter lange aderlating test het bosfietsend vermogen en zet je heel fijntjes

Figuur 6: Diverse EPS varianten rondom Leersum - Amerongen.

af aan de rand van de bebouwde kom van Amerongen (dit bespaart een martelgang de Amerongseberg op en 6.200 meter minder parcours). De natuurlijke kenmerken in het landschap maken het mogelijk om geruisloos weer aan te sluiten (wel even voor deze EPS de telefoon met Strava app geruisloos bij Rob Y. of Andy K. in het achterzakje stoppen. Anders val je door de mand). De andere twee mogelijkheden heten "Asfalt van L. naar A" (1.300 meter) en "Heel kort; en hoofd even intrekken" (1.100 meter). In beide gevallen is het devies om in de "benauwde" kom van Wijk bij D. weer geruisloos aan te sluiten. De figuur laat duidelijk zien dat er steeds meer sprake is van snijden, het illustreert dat het mes hier aan twee kanten snijdt.

Als het geheim is ontrafeld zullen de routes nog wel op de website verschijnen...

(Advertentie)

Met een beetje geld was ik autocoureur geweest.

Op verzoek van Erik Spierenburg en naamloze anderen is mijn bijdrage aan het clubblad deze keer heel eenvoudig en op hun niveau: het gaat over A's, dezelfde A als die in Anaal en over de B van Buttplug. Want op de racefiets heb ik geheimen.

Om het toch nog een beetje moeilijk te maken begin ik bij de buttplug. In de Rotterdamse koffietent, die uitkijkt op Kabouter Buttplug, blik ik terug op mijn vakantie. Mijn moeder wil weten of alles goed is gegaan.

"Ja hoor," zeg ik. "We hebben geen ongelukken, ruzie en seks gehad." Dat betekent: met een gemiddelde van 13 km/u de Stelvio op, met 82 km/u de Fedaia af en bovenop de Pordoi keuvelen met vette motorrijders.

Maar vakantie verhalen interesseren mij over het algemeen geen drol, dus ik wil hier weg. *Pull the plug*. Mijn batterijen waren opgeladen. Fietsen.

Zoals de dinsdag na thuiskomst: met z'n tweeën, voor een rondje Tankweg. Gelijk vanaf het begin 45 km/u rijden en dan alle groepjes dikkige droefsnoeten die we onderweg in grijzige flodderige shirtjes op racefietsen zagen rijden een trauma bezorgen. Kijk ons eens hard gaan! En niemand die kon aanhaken. En op de Ruiterberg de beter getrainden naar huis rijden. Dat is pas leven.

Zo'n leven kan ruw verstoord worden, maar dan wel alleen op zondag. Ik was bijvoorbeeld veel liever in een Lamborghini de Pordoi naar boven gereden. En Ton had liever aan touwen en met een pikhouweel naar boven geklommen. Een wielrenner heeft niets aan allebei. Die moet fietsen.

En dat doet hij op zondag. Als hij in Utrecht woont kan hij kiezen voor CS030, daar rij je voor 150 euro per jaar zo snel als de langzaamste. Of Ledig Erf: daar rij je voor 15 euro per jaar zo hard als de snelste. Als je dat kunt. En de rest heeft pech of snijdt af.

Ik weet wel wat het leukst is. De A's van LE. En dat kan ook wel eens fout gaan. Dat heeft Erik Spierenburg zelf gezegd: "Je kunt op drie hoog een boekje zitten lezen of gaan fietsen." Een paar uur voordat ik dit schrijf is het dus niet helemaal goed gegaan. Ton heeft zijn sleutelbeen gebroken op de dijk. Tegen een achterwiel aangereden van een jongen die veel te hard in de remmen kneep tijdens een uitwijkmanoeuvre.

Er ligt maar één dijk tussen Wijk en Amerongen en toch kon de ambulance die niet vinden. Het wachten was lang. Mannen onder elkaar die zich verve-

len gaan dan filosoferen. Dat is een moeilijk woord voor masturberen. Over het lot van Ton (het leven is net de Tour de France): "Je hoort bij de club nu." was een veelgehoorde stelling. Of "Je bent er woensdag toch wel weer bij? Zo'n breuk stelt niets voor." "Tyler Hamilton heeft de Tour ook zo uitgereden." Of "Wees blij dat je er nog zo bent afgekomen." en "ff bijbrui- nen op de dijk." Weer anderen waren gewoon doorgereden. Sorry, het lijkt hier nu net Otte's schurende schakels te worden. En dat was niet de bedoeling. Het nieuwe blad moet fris zijn en geheimzinnig.

Nadat de ambulance Ton had opgehaald konden we met vier overgebleven jongens het rondje volbrengen met een gemiddelde van 38 km/u. Toen ik terugkwam op het terras, onder de blauwe lucht en de groene bladeren, sprak Jos, de Voorzitter: "Waarom komen er zo weinig nieuwe leden bij? Waarom maakt onze club geen school bij de meisjes?"

Toen kon ik het weer even over CS030 hebben. Begeleid fietsen, niet schelden, netjes naast elkaar rijden. Dan gebeurt er niets. Dan is juridisch alles een beetje afgeschermd of zoiets. "Maar dat wil toch niemand?" oppert Jos.

Mijn moeder vindt alles best, zolang ik het maar naar mijn zin heb. Voor haar heb ik daarom ook geen geheimen en voor jullie eigenlijk ook niet, behalve het merk van de goedkope Frankfurter worsten die mij de Alpen en de Dolomieten overgesleept hebben en de plek waar ik die onderweg bewaarde. Maar dat is ook niet zo interessant.

Geheime onderdelen

Hoe eerlijk is de wielersport in dees moderne tijd
De doping lijkt op zijn retour en iedereen toont spijt
Maar wat verbergt die renner op zijn splinternieuwe fiets
Terwijl hij snel een berg op klimt, de helling doet hem niets
Ik kan het niet geloven en vertrouw het voor geen cent
Ik kan maar niet verkroppen dat ik word voorbijgerend

Waarvoor zijn toch die knopjes aan de grepen bij het stuur
En waarom is dat frame zo dik en is die fiets zo duur
Verbergt die krenk een motor en die stang een batterij
En wordt de fiets zo voortgeduwd, tot ieders razernij
Ik kan het niet geloven en vertrouw het voor geen cent
Ik kan maar niet verkroppen dat ik word voorbijgerend

Ik heb al horen zeggen dat een fiets niets wegen hoeft
Een stalen frame is uit de tijd, dat maakt mij wat bedroefd
Er is nu aluminium, titanium, carbon
En stiekem ook al helium, een fiets als een ballon
Ik kan het niet geloven en vertrouw het voor geen cent
Ik kan maar niet verkroppen dat ik word voorbijgerend

Een hartslagmeter hoort erbij, men gooit ons ermee dood
Ikzelf heb er niet veel aan want ik fiets toch in het rood
Maar wat als men die hartslagmeter andersom monteert
Wie weet wordt dan de hartslag bij een sprint gestimuleerd
Ik kan het niet geloven en vertrouw het voor geen cent
Ik kan maar niet verkroppen dat ik word voorbijgerend

Een traploze transmissie is de nieuwste modetrend
Wat dat betekent weet ik niet, het is mij onbekend
Maar als ik zie hoe men daarmee een steile berg op zoeft
Dan wil dat traploos zeggen dat je niet meer trappen hoeft
Ik kan het niet geloven en vertrouw het voor geen cent
Ik kan maar niet verkroppen dat ik word voorbijgerend

Ik ploeter moedig verder met mijn oude stalen ros
Op menig helling moet ik lossen en ben ik de klos
Als ik dan eindelijk aankom is al menigmaal geproost
En eerlijk duurt het langst is dan een hele schrale troost
Ik kan het niet geloven en vertrouw het voor geen cent
Ik kan maar niet verkroppen dat ik word voorbijgerend

Geheime methoden...

Laten we er maar gewoon mee ophouden met dat fietsen om het hardst en het bepalen van de pikorde. Sport is per definitie oneerlijk. De een heeft nou eenmaal meer talent dan de ander. Aangeboren genetisch voordeel! Ja, zo kan ik het ook...

Leg je daar nou bij neer! Oké, jij bent beter, gefeliciteerd, klaar. Maar nee hoor, we verzinnen van alles om dat aangeboren voordeel van die ander te overtreffen. Het begint met stiekem trainen. Gewoon meer kilometers maken dan de ander. En dan, nadat je eindelijk die meer getalenteerde met een banddikte hebt geklopt, ook nog eens triomfantelijk zeggen dat je al weken niet hebt gefietst: vanwege je werk / die verbouwing / een nieuwe liefde...

En dat extra kilometers maken is pas het begin. We hebben goed gekeken naar de profs: sluwheid, durf, acteertalent en kennis van de tegenstander zijn belangrijke factoren. Uitgekiende trainingsvormen, aerodynamische fietsen en kleding, gelletjes en isotone drankjes doen de rest. Zelfs voor een rondje Ledig Erf wordt alles uit de kast gehaald. Er wordt zelfs stiekem kruiden-thee gedronken in plaats van alcohol!

35 jaar geleden waren 'het leegeten van ander-mans bordje' en 'de koers wordt gewonnen in bed' de belangrijkste tactieken van Kuiper en Zoetemelk. Ze doen

nu bijna lachwekkend aan.

Sinds kort is er een revolutionaire methode op de markt. Bij deze methode maakt men gebruik van een geheime, onzichtbare gangmaker, waardoor bekende trajecten steeds weer sneller afgelegd worden. Ook binnen onze fietsclub wordt deze niet te traceren stimulans door velen gebruikt. De werkzame stof hoeft niet te worden ingeslikt of geïnjecteerd; bevestiging aan het lichaam of aan de fiets is voldoende. De gangmaker luis-tert naar de naam Strava en is eenvoudig te verkrijgen via het internet.

Geheimen van de Heuvelrug

Al honderden keren hebben we op zondagmiddag het Rondje Amerongen gereden. Sommige mensen zeggen dat het een mooie route is, maar de meesten zien alleen het achterwiel van hun voorganger, en dat willen ze voor geen prijs kwijtraken. Wekelijks racen wij zo met oogkleppen op langs allerlei bijzondere plaatsen. Van de vele geheimen, die de Heuvelrug herbergt, zullen we er hier enkele onthullen.

KM8 't Vagevuur

Toen een van onze grootste clubleden nog een kleine jongen was, boezemde boerderij 't Vagevuur hem al angst in, als hij er met zijn moeder langsreed. En terecht. Wie goed kijkt ziet dat twee van de vier kamers op de bovenverdieping geen echte ramen hebben, maar op de muur geschilderde nepvensters. Wat zouden er in die gesloten kamers voor duistere praktijken uitgeoefend worden?

KM24 De Ruiterberg

De Ruiterberg ligt in de Kaapse Bossen. Rechts ligt landgoed De Ruiterberg, met zijn fraaie poortgebouw. Links, in het bos, staat uitkijktoren De Kaap, in 2006 volledig nieuw opgebouwd uit staal en lokaal larikshout. Op 83 meter boven NAP heb je een schitterend uitzicht over de hele Utrechtse Heuvelrug, van de Amerongse Berg tot aan de Domtoren. Ook de Lek, Amersfoort en de pyramide van Austerlitz kun je mooi zien liggen.

KM28 De Hoogstraat

Het poortgebouw van De Hoogstraat staat er heel wat minder florissant bij dan dat van De Ruiterberg. Om bij het voormalige huis van Colijn te komen moet je er zelfs omheen rijden. Dit landhuis werd in 1915 gebouwd door papierfabrikant Piet Smidt van Gelder. Zijn familiewapen is nog te zien aan de gevel. Vanaf 1919 was het het buitenhuis van Hendrik Colijn, directeur van de Bataafse Import Maatschappij. Toen hij in 1923 Minister van Financiën werd, verhuisde hij naar Den Haag

en verkocht het landgoed in een dubieuze deal aan de Duitse bankier Fritz Mannheimer. Deze werd hiervoor in 1936, toen Colijn inmiddels minister-president was, beloond met naturalisatie tot Nederlander. De Hoogstraat stond in de crisistijd lange tijd leeg en deed vanaf 1939 dienst als militair onderkomen. Daarna pikte de Duitse generale staf het huis in, eerst voor zichzelf en vanaf 1943 als herstellingsoord. In 1945 werd het landgoed eigendom van de Nederlandse Staat, die er onder meer een peloton infanterietroepen in huisvestte, voordat ze naar Nederlands-Indië moesten. Het landgoed werd in 1947 eigendom van Staatsbosbeheer. Die gaf het in 1948 in erfpacht aan Revalidatiecentrum De Hoogstraat, dat het met internationale steun verbouwde en er van 1953 tot 1988 in gehuisvest was. Sinds 1989 is het een asielzoekerscentrum.

KM31 De Hel van Leersum

Bovenaan de Hel van Leersum staat een merkwaardige toren. Het is de Tombe van Nellesteijn, gebouwd in 1818. Hij staat bovenop het dichtgemetselde mausoleum van de familie Nellesteijn. Aan de voet van de toren ligt de kleine

begraafplaats van Darthuizen, een verdwenen dorp. Het was groter dan Leersum, maar telde in zijn bloeitijd slechts tachtig inwoners. De toren is met een zichtlijn verbonden met Nellesteijns landhuis Broekhuizen, bijna twee kilometer naar het zuidwesten. De toren is slechts vijftien meter hoog, maar biedt een verbluffend uitzicht op de Rijnvallei. Je ziet de sluizen van Wijk bij Duurstede zo liggen, evenals de PWA-brug bij Beneden-Leeuwen en de Martinus Nijhoff-brug bij Zaltbommel, hemelsbreed toch 25 kilometer verwijderd.

KM42 De Amerongse Berg

Links van de weg, op een zgn. neventop van de Amerongse Berg, ligt het Sterrenbos. Het heeft – heel toepasselijk – de vorm van een wiel met spaken. In het midden daarvan staat de Eenzame Eik, met een zichtlijn naar Kasteel Amerongen. Acht laantjes vormen de spaken en de heuvel wordt omsloten door een fietsbandvormige laan. Als je zelf op de heuvel staat zie je er niet veel meer van, want de heide wordt verdrongen door

berkenstruikjes van vier, vijf meter hoog, maar op Google Maps is het patroon goed te zien.

KM62 Watertoren Werkhoven

25 jaar geleden zagen de Utrechtse Cock & Carolien in een piepklein advertentietje dat er een watertoren te koop stond. Carolien kwam uit de Zeven Steegjes en wilde graag wat meer ruimte om zich heen. Om geld te genereren voor het onderhoud hebben ze vorig jaar de grote betonnen watertoren van Werkhoven (bouwjaar 1936) opengegooid voor het publiek. Terras, rondleidingen, bed & breakfast, cursussen en workshops, alles is mogelijk. Sinds 2008 is de watertoren een Gemeentelijk Monument. Vanaf de bovenste verdieping kun je perfect zien wie van de B's er heeft moeten lossen.

De eenzame eik.....

KM62 Als een dief op de Nachtdijk

Geheimtip voor A-rijders: Laat je bij het afrijden van de Lekdijk onopvallend naar de staart van de groep zakken. Neem vóór de brug over het Amsterdam-Rijnkanaal het fietspad, in plaats van de rijbaan. Aan het einde van de brug heeft dit fietspad een afritje naar de Nachtdijk. Rijd nu via de Hollendewagenweg in een hersteltempo naar de Achterdijk; dit is zo'n twintig procent korter. Sluit bij de kruising met het Oostromsdijkje weer stilletjes achteraan. Win vervolgens met twee vingers in de neus de sprint bij Fort Vechten.

“Na een paar uur had mijn Garmin voor mij geen geheimen meer!”

Dit zegt de dolenthousiaste Marieke Wielendraaijer na het seminar “Garmin in één dag” dat zij onlangs volgde.

“Voorheen was mijn Garmin een bron van veel irritatie en ellende. Ik wist niet hoe ik het apparaat zo kon instellen zodat het aan mijn verwachtingen voldeed. Zowel voor, tijdens als na mijn trainingen werd ik constant overvallen door twijfel, ongemak en irritatie. Het ging zelf zo ver dat ik heb overwogen om mijn fiets aan de wilgen te hangen en rücksichtslos te kiezen voor een geheel andere vorm van vrijetijdsbesteding zoals macrameeën! Gelukkig bood het Seminar ‘Garmin in één dag’ uitkomst. Door de deskundige en ervaren uitleg van Prof. Dr. Vreeken en Ing. van Beers Msc. kan ik nu ten volle genieten van mijn hobby en mijn Garmin! De Garmin en ik zijn nu elkaars beste vriendjes!”

Ook vaak in gevecht met uw Garmin? Levert het apparaat u meer bloed, zweet en tranen op dan plezier? Schrijf u nu in voor het succesvolle Seminar ‘Garmin in één dag’ en geniet ten volle van uw hobby en uw waardevolle Garmin.

Voordeel voor vroege inschrijvers: schrijf u nu met onderstaande bon in voor dit unieke en eenmalige Seminar en ontvang deze handige startfluit cadeau!

Haar Geheim

Het was een doodgewone zondag, een jaar of vijftien geleden. Ik had die middag weer stevig afgezien op het Rondje Amerongen. Wanneer koos ik nu eens direct een groepje dat bij mijn capaciteiten paste. Na de rit had ik nog een tijd bier zitten drinken op het terras, dan naar huis, douchen, een wasje draaien, eten. 's Avonds nog naar de film, en dan weer op huis aan. Al met al was het een mooie dag geweest.

Rijdend langs het Ledig Erf keek ik onwillekeurig toch even naar het Noorse fietsenrek. Tjee, daar hingen nog een paar racefietsen

aan! In het donker zag ik een in het zwart geklede vrouw op wielerschoentjes moeizaam een koersfiets over het plein zeulen. 'Hee, jij nog hier?' 'O, (...), ben jij het', klonk het met dikke tong. 'Kun je even helpen, mijn achterwiel zit helemaal vast.' Bij het vale licht van het bushokje bleek waarom. De fiets stond nog op slot, het dunne kabeltje was compleet in de tandwielen gedraaid. Met vereende krachten rolden we de fiets een paar meter achteruit. Nu alleen nog de cijfercode ontrafelen.

Donkerte...

Het is al dik donker als ik op de terugweg de Humberbridge afdraai. Het is na tweeën in de nacht. Ik rijdt alleen en blaas ter ondersteuning van m'n inmiddels uiterst vermoeide benen zielvolle muziek m'n hoofd in. Regelmatig tik ik op het gps-scherm voor me, het licht op en doet me overtuigen dat ik nog steeds op het roze lijntje ben.

De weg is donker, stil en verlaten. Zelfs de konijnen, katten en honden, die ik elders zoveel trof, hebben zich teruggetrokken. Getuige het natte wegdek heeft een juist voor mij wegtrekende regenbui de weg geklaard.

Na een goed kwartier begint de weg te hellen en ik schakel naar het lichte voorverzet. Ik trap door.

De muziek vormt een virtuele koepel rond mijn zijn. Ik, de weg en de verdere donkerte. Plots zie ik twee rode lichtjes opdoemen. Langzaam kom ik naderbij.

Twee lotgenoten hebben het moeilijk. Ik haal ze in. Ik begin het doorhalen zelf ook te voelen. M'n hoofd zakt langzaam tussen m'n knieën. Ik heb soms het idee dat mijn malende benen boven m'n kruin uit komen. De fiets lijkt van elastiek...

Ik kijk op en vooruit. Voor me zie ik een donkerte oprijzen. Ik zie rode puntjes zwalkend omhoog kruipen. Ik ben de enige niet....

Ik zak weer in. Plots voelt het alsof m'n fiets onder me verdampt en ik met benen wijd ter aarde stort. Ik schrik... wakker en kan met een ruk aan m'n stuur voorkomen dat ik de gedachte omzet in daden.

De rode lichtjes komen dichterbij. De dichtstbijzijnden staan stil. In het licht van hun lampjes zie ik de mannen in hun tassen graaien. Cafeïne is wat ze zoeken. Met een hoofdknik bieden ze mij wat aan. Ik wuif het weg en ploeg verder. Voor mij nog een rijder of vier... vijf... of zes...

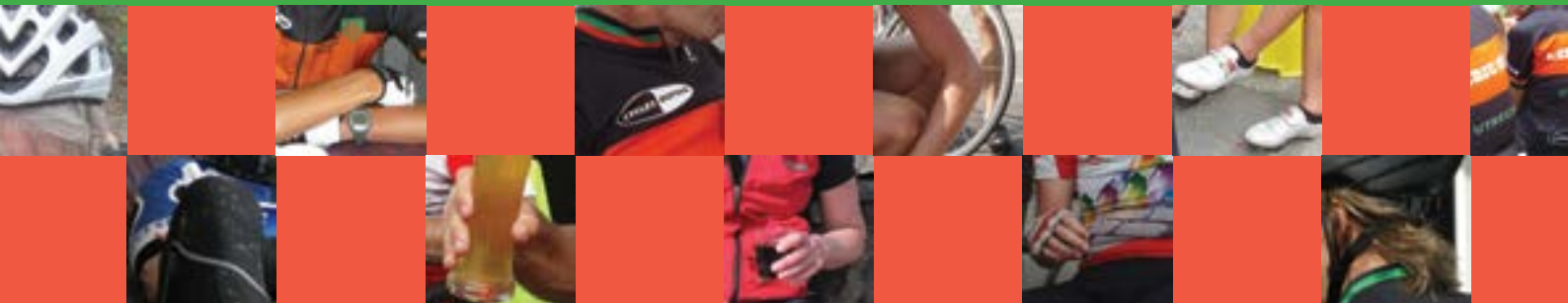
Boef...weer een sensatie dat ik kortstondig kan vliegen... wat te doen...

Ik trek de oordopjes uit en zoek naar eten. Een verfrommelde Mars™ komt tevoorschijn en zwalkend werk ik de zoete karamel chocolade naar binnen. Een slok water en door...

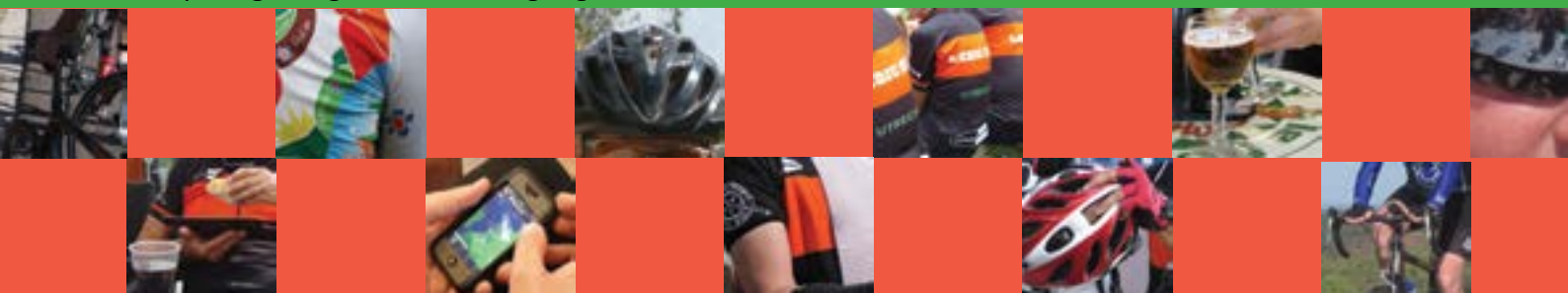
Het troebele gevoel verdwijnt. In de rotatie komt weer ritme en kracht. Het zicht en het bewustzijn worden scherp en vlot haal ik die rijders voor mij bij en in. Gezwind ga ik door en rijd in één ademtocht de rest van de etappe uit.

De Geheime Puzzel met een mooie prijs

Elke vraag is een aanwijzing die leidt naar een persoon die lid is van de welbekende fietsclub. Elk juist antwoord levert 5 punten op. Als je ook de omschrijving weet te verklaren kan je nog eens maximaal 10 punten per vraag verdienen. De geheime jury gaat zich over de antwoorden buigen en is voor één keer niet om te kopen. We staan te popelen om jullie inzending. Stuur deze daarom voor 30 november a.s. in naar ledig.erf.puzzel@gmail.com. Zorg er voor dat alle antwoorden genummerd zijn, overeenkomstig de nummers bij de vragen. Er hoort natuurlijk een mooie prijs bij, de winnaar mag namelijk de rest van het seizoen gratis spinnen en krijgt een vaste plek vlak bij de meester. Zo, en dan nu snel aan de slag, des te eerder kan je weer gaan fietsen.

1. Doemt altijd onverwacht achter een boom op, vooral als je er niet op rekent.
2. Eigenlijk alleen op snelheid heetgebakerd.
3. Vanaf negen negen is het besturing op afstand.
4. De Afghaanse geleerde staat altijd midden in beeld.
5. De referentie is negentien vijf.
6. We hebben het hier over een brok turf.
7. Het is net Oscar uit Cantabrië.
8. Opent en adviseert.
9. Woonwerkverkeer is maar een onderdeel van het rode succes.
10. Zoekt het parcours uit om als eerste weer terug te keren.
11. P.I.K.
12. Een niet zelfbenoemde maar toch gekozen wegkapitein.
13. Een puntige 12 graden kanteling is gewenst.
14. Gooit grote rotsblokken over de muur en gaat dan weer terug.
15. Ik kan niet zo hard hahahaha.
16. Voert het woord en opent ook.
17. Schakelde expres onnauwkeurig.
18. Door de bomen de naam van het roze bos niet meer zien .
19. Giroblauw paste eens bij jou.
20. Als je je in de nesten werkt komt de redding uit deze hoek.
21. Heeft eigenlijk twee professies, waarvan één op de fiets.
22. Een betrouwbare, uitgelaten en altijd enthousiaste huisgenoot.
23. Het blust niet, maar dat zou je wel verwachten.
24. Onbewust bekwaam tegen de klok.
25. Iemand moet toch op het vakantiegeld letten.

ZOUT OP MIJN HUID

Ik val niet op kaal, maar hij is een aantrekkelijke uitzondering. Telkens als ik hem zie gaat mijn hart sneller kloppen.

Ik leerde hem kennen in 1998. Ik rookte nog en dronk en ik had net een week geschilderd in de buurt van Confolens - Frankrijk. Fietsen deed ik toen amper.

In zijn achtertuin verleidde hij me met volle rode wijnen die mooie Franse namen droegen. In dat jaar was hij vriendelijk en vergevingsgezind. Hij wilde mij duidelijk voor zich winnen. En waarom ook niet, ik had niets te verliezen. We spraken amper, die eerste keer, maar we legden de basis voor een hartstochtelijke verbintenis, een soort "zout op mijn huid"...

Het duurde 4 jaar voor ik hem weer terugzag, weer onder ogen durfde te komen. Ik was ouder natuurlijk, maar ik had mij beter voorbereid. Zijn uiterlijk was onveranderd en hij wist dat ik weer als een blok voor hem zou vallen. Ik daagde hem uit, op mijn manier, en ik won. Hij glimlachte slechts. Was hij niet een beetje onder de indruk dan?

Wéér 4 jaar later. Kwam er wat sleur in onze verhouding? Hij deed zijn naam eer aan deze keer, als wilde hij me zeggen dat ik niet met hem moest spotten. Maar ik liet me niet kennen en ging hem uitgelaten te lijf. Het was achteraf gezien de fijnste ontmoeting - ik koester hem!

Daarna wachtte ik wat langer, het verlangen was misschien te groot. Was ik bang voor een teleurstelling? Zo mooi als die derde keer kon het amper worden. Anderen kruisten mijn pad in die jaren, maar het bleven eenmalige ontmoetingen. Hoogtepunten zonder diepgang.

Helemaal in de wolken zag ik hem uiteindelijk terug, zeg maar gerust in een dichte mist.

A photograph of a dark wine bottle with a white label that says 'CHATEAU'. Next to it are two glasses filled with red wine. The scene is set on a dark surface, possibly a table, with a warm, orange-red background.

Ik was er niet echt bij en dat merkte hij. Maar boos werd hij niet, hij heeft immers een eeuwig geduld. En na vorig jaar, toen we het op één dag tweemaal deden, is hij mijn rots in de branding. Ik wil hem elk jaar terugzien. En liefhebben.

Zondag ben ik jarig - dan ga ik hem weer zien!

Mijn geheim: Ik ben geen wielrenner.....

Onlangs voegde een LE-er mij tijdens een gezellig etentje toe: "Jij bent geen wielrenner!" Zo daar schrok ik wel even van! Hij had mijn geheim ontdekt... Wie weet hoe lang hij er al mee rond liep.... Zelf weet ik natuurlijk wel dat het alleen maar 'would be' gedoe is wat ik op de fiets laat zien. Graag probeer ik het anders te doen voorkomen. Ik speel wel eens dat ik wielrenner ben. Ik beken. Ik heb ook nooit een wedstrijdlicentie gehad, nimmer een koers gereden. Als dat het criterium is, tenminste...

Bovendien gaf PIK (= Persoon In Kwestie) mij te verstaan dat ik een veel te romantisch beeld heb van het echte wielrennen, dat ik niet weet waar het om gaat in de wielersport. Wat betreft het laatste heeft PIK het echter goed mis. Ik weet heel wel dat wielrennen oorlog is, om maar eens de gekende voetbaltrainer Rinus Michels te parafraseren. En dat je eerst het bordje van de anderen moet leeg eten voordat je aan je eigen bordje begint is mij ook sinds lang bekend, evenals de invloed van geld en combines op het verloop van de koers, en het nut van 'oew eige weg-steke', wil je tenminste kans maken op de overwinning.

Maar goed, mijn geheim ligt nu dus op straat. Ik kan niet langer spelen dat ik niet speel dat ik wielrenner ben. Ik speel het, en al heel lang eigenlijk. Al meer dan 50 jaar. Met mijn vriendjes en buurtgenootjes reden we eind jaren '50, begin jaren '60 op mooie zomerse vakantieavonden onze eigen Toer de Frans, geïnspireerd door de heldendaden van 'onze jongens' in het verre en onbekende Frankrijk. We reden wel elke dag dezelfde etappe: de Ronde van het Vliegveld (Welschap), een rondje van zo'n 30 kilometer. Daar gingen we, met een mannetje of 10-12, op fietsen met omgedraaid stuur en de spatborden afgemonteerd. Voor een altijd weer felle strijd op het scherpst van de snede. In de tegenwoordige situatie zou het parkoers om het toenmalige militaire vliegveld deels over de start- en landingsbaan van Vliegveld Eindhoven hebben gelopen. Henkie Coppens (alias 'Anquetil') was de te kloppen man. Voor de rest was er meestal geen andere keus dan het wiel van Henkie Anquetil proberen te houden.

Mijn door PIK opgemerkte hang naar de romantiek van het wielrennen da-

teert van ver voor het TV-, laat staan internettijdperk, waarin de fantasie maar weinig ruimte wordt gelaten. Wat betreft de coverage van de Tour de France moesten we het destijds doen met de zogenaamde live-verslagen van Jan Cottaar op de radio, al was het later vooral Theo Koomen die onze fantasie vanaf de motor prikkelde met zijn mooie verhalen over wat daar allemaal wel niet aan heldenverrichtingen in de bergen gebeurde. Het inspireerde ons niet alleen tot de organisatie van onze eigen 'Toer de Frans'. Ook verzorgden we met een stel vriendjes in een soort karaoke zogenaamde live-verslagen waarin we de luisteraar kond deden van zo mogelijk nog fantastischer prestaties van onze favoriete renners. Hoe fantastischer, hoe hilarischer, hoe beter.

De wielerbacil had me sowieso al vroeg te pakken. Lezen leerde ik door het spellen van de uitslagen van de Tour de France in de Volkskrant en in Het Laatste Nieuws (extraspeciale Tour-edities werden op zondag verkocht aan de uitgang van de kerk). Als klein manneke zag ik de Ronde van Nederland en de Omloop der Kempen voorbij trekken. Het geluid van het voorbijzoevende peloton en het getetter vanuit de begeleidende radiowagen maakten diepe indruk op mijn tere kinderzieltje. En 's zomers werden er op de atletiekbaan in het sportpark waar onze straat in Eindhoven aan grensde ook nog eens spectaculaire baanwedstrijden gehouden. Te veel om niet voor het wielrennen te vallen.

Dat vallen gebeurde grondig en definitief toen in 1958 Charly Gaul in mijn leven kwam, afkomstig uit het op wielergebied nietige Luxemburg. Charly Gaul. Bij ons heette niemand Charly, maar bijvoorbeeld gewoon Piet. Zoals Piet (Pietje) Damen, wereldberoemd wielrenner in Oost-Brabant, zeker nadat hij in 1957 de zware Vredeskoers (de 'Tour de France' voor de staatsamateurs van achter het IJzeren Gordijn) aan zijn palmares had toegevoegd. Piet werd prof en nam in 1958 voor het eerst deel aan de Tour de France, in één ploeg met zeven landgenoten en ook vier Luxemburgse coureurs, waaronder Charly. We zaten aan de kerkende radio gekluisterd om uit de ooggetuigenverslagen en commentaren van Jan Cottaar zo veel mogelijk op te vangen over de verrichtingen in het verre Frankrijk van Piet en de andere Nederlanders. En die deden het goed!

De NeLux-ploeg en wielerminnend Nederland vierden de etappewinst van Gerrit Voorting in Duinkerken, en de gele trui van Wim van Est (twee dagen) en ook van Voorting (drie dagen).

Pietje werd uiteindelijk elfde in de eindstand van die Tour. Een regelrechte revelatie! Oost-Brabant stond op zijn kop! Voor Pietje. En Charly Gaul won die tour, de eerste 'Nederlandse' overwinning, als het ware. Wat waren we trots op 'onze jongens', inclusief Charly Gaul. Niet voor niets ben ik naast lid van het Ledig Erf ook lid van de landelijke wielervereniging Gaul! Mijn hang naar romantiek (goed gezien, PIK!) vindt zijn oorsprong in deze kleine geschiedenis.

Overigens.... Toch reed ik ooit een wedstrijd. Dat was in 2003 in Portugal, de Prova de Ciclismo Almodôvar Amador. Met onder meer de beloftekampioen van de Algarve streed ik mee in de kopgroep van 18. In de slotklim moest ik een gaatje laten, om als 12e te eindigen, en 3e in mijn leeftijdscategorie. Toch een beetje wielrenner, dus. Geweest. Maar geen echte. Volgens mij. En volgens PIK, natuurlijk.

Tandwielen ontdekt in insect

De dwergcicade of blad-springer (*Cicadellidae*, *Auchenorrhyncha*) maakt gebruik van in elkaar grijpende tandraderen om zijn achterpoten op exact hetzelfde moment naar achter te kun-

nen schoppen en kan mede daardoor enorm snel accelereren. Wetenschappers uit Bristol en Cambridge hebben met deze ontdekking voor het eerst aangetoond dat tandwielen ook in de natuur voorkomen. Er werd altijd vanuit gegaan dat de mens de uitvinder is van deze techniek, maar nu blijkt dat het ontwerp reeds eerder in de natuur aanwezig was. "We gaan nu op zoek naar een equivalent van de rohloffnaaf" aldus de Britse onderzoekers.

Close-up van de tandwielen van de dwergcicade.

(Tip van de vorige maand)

Het geheim om goed te fietsen is om veel te fietsen. Dat weet iedereen. Daarna ontstaan er de halfgeheime genoegens. Of eigenlijk zijn ze geheel openbaar. Losers en damespelotons naar huis rijden. Wat is daar stiekem aan? En het mag toch gewoon? Dus deed ik het een hele zomer lang.

Dat komt mede door de ook al niet zo geheime trainingsgebieden in de Italiaanse Alpen en de Dolomieten. Daar is het eigenlijk begonnen: het genoegens krabbelaars fietsles te geven. Eerst irriteerden mij de vlekjes verderop op de weg naar boven, zonde van het mooie Alpen-asfalt. Dichterbij gekomen zag ik dat het vetvlekken waren. Of beter gezegd: Nederlanders die fietsend de Stelvio over wilden geraken.

Men probeerde mij nog op te vrolijken: "Het is toch mooi dat die jongens ook die berg over willen? Dat kost hen veel meer moeite dan ons."

"Er is geen drol aan, zo naar boven te moeten fietsen, lijkt mij. Dat schiet toch helemaal niet op zo." antwoordde ik. Dat moest anders: Eerst moesten ze wat frisse strakke kleding kopen. Maar dat kunnen ze alleen zelf. En daarna zal ik ze laten zien hoe het wel moet."

Geen ID? Geen idee!

Mijn geheim is dat niemand weet wie ik ben, dacht de verongelukte wielrenner bij zichzelf. Ze vinden me wel, maar weten niet wie ze moeten waarschuwen.

Afgelopen zomer was het weer diverse malen raak. Een eenzame fietser heeft een ongeluk, en niemand weet wie het is. Begin juli werd een wielrenner onwel op het fietspad langs het Grindgat bij camping De Maarnse Berg. Hij overleed ter plaatse. De politie was er snel bij, maar tastte lang in het duister over de identiteit van de man. Hoewel het sinds enkele jaren verplicht is om een identiteitsbewijs bij je te hebben, gaan er nog steeds veel renners op pad met alleen een huissleutel en een paar bandenwippers.

Het is natuurlijk ook niet aantrekkelijk om je kostbare paspoort tijdens zweet- of regenbuien in een zakje van je wielershirt mee te dragen, maar daar zijn wel alternatieven voor te bedenken. Plastificeer een kopietje van je ID-bewijs, of neem je NTFU-pasje mee. Zet daar met watervaste pen of lettertang het telefoonnummer op van degene die in noodgevallen gebeld moet worden. Zet diezelfde persoon in je mobieltje met ICE voor zijn of haar naam; dat is een internationale afkorting voor 'In Case of Emergency'. Dat scheelt een hoop zoek als er iets mis gaat.

Het Geheime Fietsmuseum

Op de fiets van Basel naar Italië. Langs berg en dal, 's avonds een camping of (soms ook lekker) op zoek naar een echt bed. In de buurt van Millesimo, een dag voor de etappe naar de Ligurische kust, gedoe omdat campings in geen velden of wegen te vinden zijn en alle bedden bezet. Na zoeken, vragen, bellen, vloeken en 's avonds nog een forse klim (die zijn nooit leuk) een Agriturismo in een dorpje gevonden. Fijn. De eigenaar vertelt wat over de omgeving en zegt tussen neus en lippen door dat er in het dorp ook nog een 'fietsmuseum' is. Hij kan even bellen, dan gaan ze morgenochtend speciaal voor ons open.

De volgende ochtend om 9 uur staan we voor de deur die al open is. Een krasse baas van in de 70 met een indrukwekkende snor trekt net een mooie maglia rosa aan (blijkbaar voor ons) en heet ons met een mengsel van Italiaans en Frans welkom. Daarna houdt hij meer dan een uur niet meer op met praten. Hij gesticuleert, roept, schreeuwt, beent heen en weer door een prachtige ruimte met een waanzinnige hoeveelheid prachtige fietsen, nog mooiere truien en andere wielersparaferalia. Fotoboeken met de man in kwestie, geflankeerd door alle wielergoden die je maar kan bedenken. Gigantische posters van L'Eroica (de vintage fietskoers in Toscane) met snorremans vol in beeld.

Als een Razende Roeland sleept hij ons van de ene bizarre fiets naar de andere: de allereerste spinning-fiets (waar keizerin Sissi op heeft gezeten....), de eerste fiets met cardan-aandrijving, fietsen met de eerste Campagnolo versnellingen, fietsen met los te koppelen achtersvoren, zelfs fietsen met spijkers in het stuur, verstopt achter een kurk, om de concur-

rentie op afstand te houden. De man is een soms niet te volgen spraakwaterval, uit flarden begrijpen we dat hij Italiaans kampioen cyclo-cross is geweest. Vol trots laat hij zijn sleutelbeenlitteken zien. Als ik de mijne laat zien (geldingsdrang) geeft hij vol trots aan dat dat hem 5 keer is overkomen. Daar kan ik niet overheen. Wil ik ook niet trouwens.

Na ruim een uur non-stop informatie en begeestering en een prachtig museum rukken we ons los, stappen op de fiets en worden door de man, die Luciano Berruti heet, uitgezwaaid. Het belooft een mooie dag te worden.

Mocht je in de buurt zijn: ga langs.

<http://www.veloretro.it>

Heimelijke angsten (die niet uitkomen)

EIND MEI FIETSTE IK – ik heb een zeer directe familieband met een wat ouder Ledig Erf lid – mee met de zogenaamde ‘tocht van de maand’. Helaas was het stuk dat ik daarover schreef volgens het familielid niet spannend genoeg. Te weinig jús. Mij werd gevraagd het daarom wat op te leuken. Dit was echter makkelijker gezegd dan gedaan. Waarom?

De tocht was nou niet buitengewoon spannend. Wel mooi, zeker. Maar spannend? Nee, zeker niet. Het parcours was lang, zeker voor mijn doen, maar zwaar? Volgens mij niet. Het hotel was degelijk, maar niet bijzonder. Het eten was oké, maar mijn culinaire hart en maag verlangen toch naar meer. De Orvals smaakten buitengewoon, maar veel waren het er (helaas) niet. Het gezelschap was gemoedelijk, maar het blijven toch vijftigers (of ouder) die in het fietsen hun grootste passie hebben gevonden. *No offence* overigens, dikke kans dat ik over 30 jaar voorzitter van een fietsclub ben en aan mijn zoon vraag of zijn stukje over de tocht van de maand wat spannender kan. Waarschijnlijk deelt hij me dan mede dat de realiteit niet altijd even spannend is. De kunst van het opleuken van de werkelijkheid is er een die ik in het dagelijks leven misschien beheers, maar op papier is dat

Het blijven toch vijftigers die in het fietsen hun grootste passie hebben gevonden

toch een ander verhaal. Daarom hieronder de werkelijkheid, niets meer of minder.

Eén keer eerder fietste ik mee met Fietsclub Ledig Erf.

Op een mooie zondagmiddag, met een kleine kater van de nachtelijke avonturen die aan deze dag vooraf gingen, reed ik toen tegen een keiharde hongerklop aan. Hoewel ik de eerste helft van het zondagmiddagronkje goed kon volgen, moest ik bij de eerste heuvel direct lossen en kostte het me buitengewoon veel moeite om het inmiddels al ingekorte rondje te volbrengen.

Eén keer eerder fietste ik mee met Fietsclub Ledig Erf

Het was dan ook met gemengde gevoelens dat ik reageerde op de vraag of ik zaterdag 1 juni mee wilde fietsen in een toertocht door de uitlopers van de Ardennen, in een gebied dat de ‘Provence van België’ schijnt te heten. Zou ik er weer zo pon-

tificaal afgereden worden? Zou ik de enige zijn die de voorgenomen tocht van 150 kilometer eigenlijk veel te lang vindt? Er gingen toch alleen ‘oudere’ mannen en één vrouw mee? Die moest ik toch wel bij kunnen houden? Maar als ik ze níét bij zou kunnen houden, iets waar ik voor vreesde, zou mijn ego dan een nog grotere deuk oplopen?

Ik geef niet veel om mijn ego, in elk geval niet op de fiets

Gelukkig geef ik niet heel veel om mijn ego, in ieder geval niet op de fiets, en besloot ik mee af te reizen naar ‘De Gaume’. De Bourgondische combinatie van mooi weer (op dat moment in Utrecht althans), Waals bier en het Waalse landschap kon ik niet aan me voorbij laten gaan. Na een flink vertraagde omzwerving door België (lang leve de combinatie TomTom™ en omleidingen) kwamen we precies op tijd voor het avondmaal aan in Etalle. Na een zeer simpel maal van pizza en pasta begeleid met de nodige Orvals, doken we onze koele kamer in. De wekker zou de volgende dag om half zeven klinken, een voor mij abnormaal vroeg tijdstip. Maar goed, een tocht is een tocht en dus schijnt het er bij te horen...

Uiteindelijk bleek de ‘Tour de Gaume’ lang niet zo’n zware tocht als ik gevreesd had.

Marian, de enige dame in het gezelschap, wilde met mij wel de 120 kilometer rijden. Alhoewel ik dit in eerste instantie nog veel vond, bleken Marian en ik qua conditie elkaars gelijken en fietsten we de 120 kilo-

meter, afgezien van twee lekke banden, bijna fluitend uit. Toen we ook nog gezelschap van één van de '150 km-heren' kregen, die zich op een kilometer of 100 mopperend bij ons aansloot, werd mijn ego voor de tweede keer gestreeld, heerlijk. Mooi was het zeker, zowel het

landschap als het weer. De foto die ik een dag later van mijn arm maakte, spreekt wat dat betreft boekdelen. Volgende keer weer? Wellicht. Wel graag dan ook één van de jongere Ledig Ervers mee om het geheel wat spannender te maken. (Zijn die er?)

Een van de '150 km
heren' sloot zich
mopperend bij ons aan

DE ONTMOETING

Colofon

"Mijn Geheim" is een
eenmalige uitgave van
Fietsclub Ledig Erf en
zou in de reguliere
reeks van clubbladen
jaargang 19
nummer 2
zijn

Er werkten
verschillende
Ledig Ervers mee
aan de totstandkoming
van dit blad...

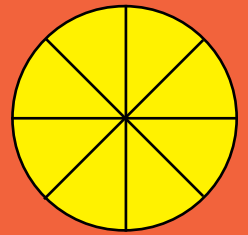
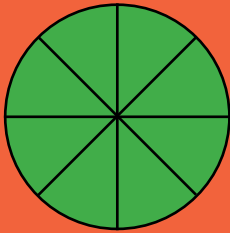
...geheel vrijblijvend
en eenmalig...

...maar
de volgende keer
graag méér
Carbon & Tieten.

...en Lange Ventielen.

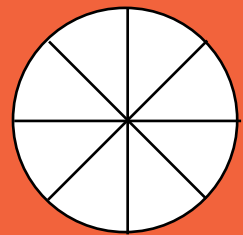
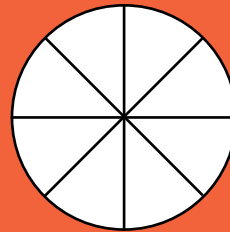
In de volgende editie van het Ledig Erf Clubblad:

Die klim: het was één grote nare droom

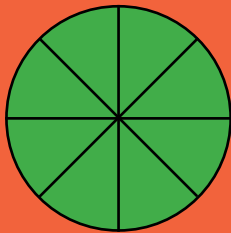

Ik won de sprint en werd zwetend wakker....het bleek een droom te zijn

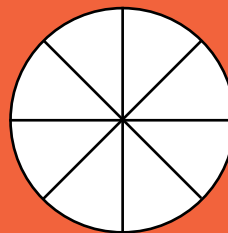
Meerijden met de A's:
het blijft het najagen
voor mij

2014 met het Ledig Erf - een DROOMseizoen....

Hoe ik mijn droomfiets toch waarmaakte....

ZONDER FIETSEKERS
GEEN DROMEN

Zonder redactie geen droomblad

